

RÓNAY GYÖRGY VERSEI.

ŐSZI SÉTA.

*Fakul s lehull a lomb. A Költő utca fái,
halálra szánt arák, bíborban és arany
köntösben állnak, ám a szél boldogtalan
pompájukat mohón elkezdí ráncigálni:*

*kerengve hull a lomb. Nem int az elmenőnek
többé a rózsza, mely átnyúlt a kert falán,
kiváncsi szűz. A kert tág téerein magány,
s kanyargó útjain kopottas barna szőnyeg.*

*Megyünk. Lélekharang zokog lent. Hallani
messzűnően: zengnek a gyászének hangjai,
koporsók látszanak, mozdulnak és mer 'nek.*

*Megyünk. Váll vállhoz ér. A testen fény üt át!
bennem vagy! benned én! szállunk az őszi fák
fölött az ég felé, szeretve üdvözültek.*

SZÁMADÁS.

*Költő! az ősznek húrjai zsonganak,
sarjút kaszálnak, és a dohányt törik,
a gazda számot ad a nyárról,
s már a jövő aratásra gondol.*

*Számolj te is le. Lásd, mit adott nyarad,
rakvák-e szérűd kazlai, csűrjeid
telvék-e, és a télidőnek
vészeivel dacol-é majd házad.*

*S indulj! a földek nyílt öle magra vár.
Tiéd az élet: birtokodat ne hagy
parlagnak. Vesd belé a lelked
magvait: a hited és reményed.*

*Hitet s reményt! hogy új tavaszunk ha jó,
és téerein majd zsendül az új vetés,
tekinthess férföntudattal
hajnala tárt, ragyogó szemébe;*

*s mondhasd, ha majdan béreled is lejár,
s számadni szólít széke elé az Úr:
«A földet jobba, szebbé tettem,
tisztá szívem, kezeidbe nyujtom».*

CSÖNDES TÉLI VERS.

*Im hát tovatűnt lobogó májusi kedved,
szeretsz esténkint elűlni kályhád tűzénél,
amíg a lángok árnya a falakon reszket,
mesékre gondolsz. Gyakorta lep meg az éjjél*

*álmodva s mégis ébren. Messze sötéten
hallgat a város, lámpái hunyorognak,
úgy olvadoznak emlékeid, mint régen
Szilveszterestén a lusta ólom olvadt,*

*s te lested új alakját. Benne sorsod
titkos útjait vélted látni. Borongva
így ülsz ott most is, ámde hajdani boldog
izgalmad tovatűnt. Immáron lomha*

*szerencséd útja aligha érdekel,
becsaptak minden jó sok, tudod: hazugság
minden szó és jel, igazat nem felel
a boszorkányság. Jövendők titkos útját*

*emberszem nem láthatja. Elavultak
minden csodák. Nyugalmas, balga bölcsként
újod szerte a pernyét: furcsa multad.
Ez a bölcsesség: nem sírni. Ami történt,*

*az mult, és lenge, elfoszló, mint a pernye,
mért sírnál érte, rájűsz és porba hull,
a jövőn pedig nincs aggódni ok: amerre
utad vezet, mégy bizton és józanul.*

*Ez a bölcsesség. S te bölcs vagy, mert éveid
bölcsé neveltek. Hamis fény el nem vakít
többé. Ma nézed kályhád rőt fényeit.
Holnap tavasz lesz. Minden jól van így.*